

Mål C-293/06

Deutsche Shell GmbH

mot

Finanzamt für Großunternehmen in Hamburg

(begäran om förhandsavgörande
från Finanzgericht Hamburg)

”Etableringsfrihet — Bolagsskatt — Valutaeffekter vid hemtagning av insatskapital som ett bolag med hemvist i en medlemsstat tilldelat ett fast driftställe som tillhör bolaget och som är beläget i en annan medlemsstat”

Förslag till avgörande av generaladvokat E. Sharpston föredraget den 8 november 2007	I - 1131
Domstolens dom (fjärde avdelningen) av den 28 februari 2008	I - 1147

Sammanfattning av domen

Fri rörlighet för personer — Etableringsfrihet — Skattelagstiftning — Bolagsskatt — Förlustavdrag
(EG-fördraget, artikel 52 (nu artikel 43 EG i ändrad lydelse) och artikel 58 (nu artikel 48 EG))

Artiklarna 52 i EG-fördraget (nu artikel 43 EG i ändrad lydelse) och 58 i EG-fördraget (nu artikel 48 EG) utgör hinder för att en medlemsstat utesluter en valutakursförlust som ett bolag med stadgeenligt säte i denna stat lider vid hemtagningen av det insatskapital som det hade tilldelat ett fast driftställe som tillhör bolaget, och som är beläget i en annan medlemsstat, när den beräknar det inhemska beskattningsunderlaget. Dessa bestämmelser utgör även hinder för att en valutakursförlust får dras av som driftskostnad för ett företag som har sitt säte i en medlemsstat bara om det fasta driftställe som tillhör företaget, och som är beläget i en annan medlemsstat, inte har redovisat någon skattefri vinst.

En sådan skattelagstiftning ökar nämligen den ekonomiska risken för ett bolag med hemvist i en medlemsstat som önskar bilda en enhet i en annan medlemsstat, när en annan valuta än den i ursprungsstaten används, och utgör därmed ett hinder för etableringsfriheten. Den kan inte rättfärdigas av behovet av att upprätthålla skattesystemets inre sammanhang eftersom det saknas direkt samband mellan valutakursförluster, å ena sidan, och valutakursvinster, å andra sidan. Detta hinder kan för övrigt inte rättfärdigas av förekomsten av ett avtal för att undvika dubbelbeskattning. Etableringsfriheten kan visserligen inte förstås så, att en medlemsstat är skyldig att utforma sina skattebestämmelser utifrån en annan medlemsstats skattebestämmelser för att i alla situationer säkerställa en beskattning som överbryggar

alla olikheter till följd av de nationella skattelagstiftningarna, med hänsyn till att de beslut som ett bolag fattar i fråga om etablering av företagsstrukturer i utlandet – beroende på omständigheterna – kan vara mer eller mindre fördelaktiga eller ofördelaktiga för ett sådant bolag. Den ifrågavarande skattemässiga nackdelen avser dock en särskild rörelse-relaterad omständighet som endast huvudföretagets skattemyndigheter har möjlighet att beakta.

Inte heller den begränsning av avdragsrätten för valutakursförluster i det fasta driftstället som görs utifrån dess resultat kan rättfärdigas med argumentet att det finns en risk att det företag som innehar denna etablering kan komma att åtnjuta dubbla fördelar avseende valutakursförlusten. En medlemsstat som har avstått från att utöva sin beskattningsrätt genom att ingå ett avtal för att undvika dubbelbeskattning kan nämligen inte åberopa avsaknaden av beskattningsrätt med avseende på resultatet i ett fast driftställe som tillhör ett bolag med hemvist i denna stat, för att rättfärdiga ett nekat avdrag för kostnader som detta bolag har haft och som till sin art är sådana att de inte kan beaktas i den medlemsstat där driftstället är beläget.

(se punkterna 30, 32, 40, 43–45, 47, 50, 51 och 53 samt punkterna 1 och 2 i domslutet)